

СПОЧАТКУ ЗАВЖДИ НЕЛЕГКО

Добре мати велику сім'ю, проте навіть у найкращих родинах трапляються часом непорозуміння. А вже в родині грецьких богів сварки вибухали раз у раз – особливо на початку існування світу! Зрештою, воно й не дивно – часи були неспокійні, скрізь панував безлад, невідомо, хто є хто і що є що. Усе потребувало впорядкування. Ну, а всім відомо, що під час великого прибирання завжди знайдеться якась причина посваритися. Хіба приираючи свою кімнату, ви не сварилися з батьками? А тепер поміркуйте лишень – вам довелося б прибирати в цілому світі! Жах!

Перш ніж боги заходилися порядкувати, світ треба було створити. Бо спочатку не було нічого! Чи то пак – спочатку не було нічого, крім страшного безладу. І з цього безладу – ні сіло ні впало – виринула Гея, мати-земля. Певне, її неабияк здивувало власне існування: не було її, не було – і раптом маєш! Та все ж вона вирішила подумати про те іншим разом – поки що на це просто бракувало часу! Бо Гея, як і будь-яка мати, не могла стер-

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

піти безладу, що панував навколо. Отож, засукавши рукави, узялася до роботи.

Спершу вона створила Урана – тобто зоряне небо, яке відтоді мало оточувати й захищати матінку-землю. Тоді Понта – широке море, яке обгорнуло її хвілястою периною. Тепер, коли їх було троє, Геї зробилося веселіше, адже три голови – це таки не одна! Особливо богиня вподобала Урана; невдовзі потому вони

[<<< Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

побралися й жили собі довго й щасливо. Мали дванадцятьох дітей, що їх пізніше назвали титанами: шістьох дівчаток і шістьох хлопчиків. Серед них був такий собі Кронос, наймолодший з титанів – дуже важлива персона, у чому ви невдовзі самі переконаетесь. Народилося в Геї та Урана також чимало дивовижних морських божеств, а ще таких, котрі мешкають на берегах морів та океанів. Крім того, на світ з'явилися жахливі сторукі трійнята, які невдовзі стали пострахом для всього світу. А ще Гея народила трьох циклопів – велетенських потвор, які сягали хмар, і кожен мав лише одне око якраз посеред лоба.

Отож ви самі бачите, що була це ду-у-уже немала сімейка. Коли не забувати про те, що й титани невдовзі дочекалися дітей, то неважко зрозуміти, що в Геї були добрячі проблеми з підрахунком усіх своїх онуків та правнуків.

На жаль, подружнє життя Геї й Урана почало псуватися. Дедалі частіше між ними вибухали сварки, особливо відтоді, як сторукі

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

трійнята розгулялися світом, лякаючи всіх гарчанням, пересуваючи гори й вихлюпуючи воду з океанів.

- Я більше цього не терпітиму! – grimів Уран.
- Ну, що ти, вони ж іще діти... – захищала їх Гея.

Проте, коли трійнята пригрозили, що повстануть проти батька, розгніваний Уран скинув їх на самісіньке дно Тартару, країни темряви й смерті, а тоді завалив вхід до неї величезними скелями. Утекти звідти було неможливо.

- Як ти міг?! – скрикнула Гея.
- А що, було чекати, доки вони позбавлять мене трону? – гаркнув Уран.

І про всякий випадок скинув до Тартару ще й циклопів – чомусь ці одноокі потвори не подобалися йому із самого початку.

Цього вже Геї виявилося забагато! Вона скликала всіх титанів і поскаржилася на чоловікову жорстокість. Кронос, материн улюбленець, припав вухом до землі й почув стогони своїх братів.

Батько збожеволів! Його слід позбавити влади, причому якомога швидше! Іще тієї самої ночі наймолодший з титанів прокрався до спальні Урана й поранив його отриманим від матері серпом.

[<>>](http://kniga.biz.ua)

Ослаблого бога було тепер неважко подолати, тож після нетривалої боротьби Кронос штовхнув батька у прірву Тартару. Та почув те, чого не зміг забути більше ніколи:

— Проклинаю тебе, сину! — репетував, падаючи в темряву, Уран. — Тебе також колись твій син позбавить престолу! От побачиш!

Та наразі ніщо не свідчило про те, що батькове прокляття здійсниться. За згодою Геї та решти титанів Кронос почав правити світом. Слід сказати, що правив він мудро й справедливо, отож на землі настали щасливі дні. Ніде не було воєн, злочинів, хвороб... Природа, яка занепала за часів жорстокого Урана, почала буйно розвиватися, бо ж про неї дбайливо піклувалися численні божества — великі й маленькі.

Здавалося, що таке щастя триватиме вічно, та, на жаль...

Кронос не міг забути про батькове прокляття.

— Тепер моя черга, — часто повторював він своїй дружині, Рей. — Наступним у Тартарі буду я.

Але щоб Уранове пророцтво не здійснилося, він вирішив усіх своїх дітей ковтати відразу після народження!

Рей була в розpacні!

Заплакана, пішла вона до матері-землі прохати допомоги й заступництва. Проте Гея добре знала, що на її сина не вплинути жодні слова, бо ж влада позбавляє розуму навіть богів! А Реї так хотілося мати нащадків. Зрештою, вона відчувала, що невдовзі народить наступну дитину – невже й ця потрапить до черева її похмурого чоловіка?!

Тому жінки разом дещо вигадали.

Коли дитина мала вже з'явитися на світ, Рея загорнула в пельюшки камінь, завбільшки як немовля, і тоді простягла його Кроносові, мовляв, оце і є наш новий синок.

Гам! – і Кронос поглинув каменюку. Він навіть не здивувався, що дитя таке тверде й важке – у ті часи народжувалися химерні

створіння, а вже в родинах богів то й поготів, тому й не дивно, що Кронос не здогадався про підступ.

Зраділа Рея швиденько вивезла дитину на острів, що називався Крит. Саме тут, захований у печері серед скель, мав зростати її коханий син.

– Догляньте його, гаразд? – попрохала вона гірських німф. – Його звуть Зевсом.

– Зевс... – прошепотіли німфи. І відчули, як їх охоплює тремтіння. Адже давнє пророцтво попереджало, що саме таким буде ім'я майбутнього володаря світу, бога над богами, царя Олімпу...

Зевс!

Та поки що Зевс мало чим відрізняється від решти дітлахів. Після в штани, щовечора сперчаеться, бо не хоче йти спати, нишпорить у пошуках солодкого. Він був страшенно втішний, і гірські німфи невдовзі по-справжньому полюбили цього нестерпного малюка. Зрештою, його неможливо було не любити. Хлопчик вештався по всьому острову, збирав квіти й ганявся за метеликами. Згори над ним стежила його мати, Рея. А тут, унизу, від малюка ані на крок не відступали німфи й добре духи. Та позаяк Рея й досі побоювалася свого підозрілого чоловіка, вона попрохала дев'яťох жерців, аби ті весь час танцювали неподалік печери, де ріс її синок. Танцюючи, вони мали голосно співати й гучно бити в барабани – усе для того, аби заглушити плач чи сміх Зевса.

Минали роки.

Зевс підростав.

І безтурботно ходив собі луками, супроводжуваний його улюбленою козою Амальтеєю, яка всі ці роки годувала його своїм молоком.

Яка ж це була незвичайна коза!

Вірна мов пес, розумна, наче дельфін, чуйна, наче сокіл. Амальтея стала повірницею Зевсівих мрій, його найближчим другом, найтерплячішою слухачкою. Вона не відступала від нього навіть на крок.

Якось Амальтея, зачепившись рогом об скелю, зламала його. Зевс підняв ріг із землі, наповнив його медом, фруктами, горіхами

[<>>](http://kniga.biz.ua)

та іншою смачнею, а тоді оголосив, що відтепер цей ріг зватиметься рогом достатку. Той, хто його знайде, ніколи більше не знає голоду й зліднів, бо ріг, хоч би скільки з нього їли, завжди чудесним чином наповнювався смачними дарами. А все задля того, щоб ім'я Амальтеї довіку згадували з повагою та захопленням!

Зрештою, навіть після смерті Амальтея була вірною Зевсовою товаришкою. З її шкури майбутній володар світу зробив чудесний щит, егіду, який брав із собою в кожний бій. Жодна стріла, дротик чи меч, жоден список не могли його пошкодити чи пробити!

Рея, хоч і рідко, та все ж провідувала Зевса. Частіше бувати на Криті вона не могла, бо ж Кронос із часом робився дедалі більш недовірливим та похмурим. Та щойно траплялася нагода, як Рея, прихопивши гору подарунків, виrushала побачитися із сином. А позаяк її маленький хлопчик невідомо-коли перетворився на великого хлопця, а тоді й на юнака, Рея одного разу вирішила, що може розповісти йому про трагічну історію їхньої родини...

Зевс слухав її, вражений до краю. Як?! Батько, що ковтає власних дітей? Неймовірна жорстокість! Він відчував, як у ньому зростає гнів і бажання помсти, розумів, що якогось дня йому доведеться позмагатися з Кроносом...

Тому він почав щодня вправлятися з мечем та зі списом. Та особливо вправно послуговувався блискавицями! Жбурляв їх, не наче то були тонкі дротики, а не розжарені блискавки, і невдовзі наловчився так, що за сто кілометрів міг поцілити в комара, який кружляв над калюжею!

Відчувши, що він уже готовий позмагатися з батьком, Зевс підказав Реї таку собі хитру ідею.

— Додай йому до супу засіб для блюмоти, — порадив він.

— Навіщо? — здивувалася Рея.

— Побачиш... — буркнув Зевс.

Без звичних розпитувань Рея підсипала до Кроносового супу якогось порошку. Кронос з'їв одну ложку, другу, третю і раптом...

— Що це за гідота?! — гаркнув він, хапаючись за черево. І, перш ніж він устиг добігти до вбиральні, його знудило, і він — сором сказати — вибловав.

І тут — увага — сталася несподіванка! Бо Кронос вибловав не тільки суп, а й камінь, загорнений у пелюшку, і всіх дітлахів, що

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

їх він проковтнув раніше. Усі вони були вже дорослими, і всі сердилися на батька.

– Хапайте його! – наказав Зевс.

І почалася страхітлива боротьба. На боці Кроноса стали всі титани, на боці Зевса, окрім Рей, його брати й сестри, а ще звільнені з полону Тартару сторуки близнюки й циклопи! Яка ж то була битва! Десять років минуло, перш ніж боги виснажилися. Усе важче було їм розмахувати мечами. І лише невтомний Зевс так само завзято й енергійно вражав супротивників блискавицями. Найдовше захищався Кронос, та врешті й він шубовснув у пропалля Тартару, а падаючи, пригадав собі прокляття власного батька, Урана. Нічого не вдієш, доля...

Відтоді світом мав правити Зевс. Разом зі своїми братами й сестрами він оселився на вершині гори Олімп і звідти керував усіма й усім. Звісно, мир запанував не відразу, траплялося, що боги й далі воювали між собою. Та це нічого не змінило, бо саме Зевс мав бути володарем цього світу!

